

Обичамъ тѣзи мрачни, зимни дни,
надвесени надъ друмища и хижи,
надъ равнини, села и планини —
налъ цѣлата земя,
кждето нѣщо зрѣе и се ражда.
Далечъ простора спи спокоенъ сънь
прекрасенъ и дълбокъ.
И нито гласъ на птица се обажда,
нито отнегде близъкъ ме зове —
срѣдъ тишината азъ съмъ като сводъ.

Неизразима, свята тишина
изпълнила земята и небето
и мойтъ стихове,
азъ виждамъ нѣщо страшно въ тоя мракъ
и нѣщо много свѣтло,
което иде като снѣгъ.

Не си отивайте спокойни, зимни дни,
въ душата ми цари велика жажда
да чувствавамъ какъ миналото мре,
какъ всѣки мигъ изчезва въ дълбинитъ
на вашитъ мъгли като море.
Подъ тоя нѣмъ оловенъ сводъ
умира стария животъ,
затихватъ всички мъжи натежали,
о, нѣма днесъ за него кой да жали,
отъ него помнимъ само кръвъ и смъртъ —
неизлѣчими рани.